

[J. O. Krag.]

politik er at ville. Jeg tror, vi alle må give ham ret, og at vi må føje til, at det er godt sagt. Til dette, at politik er at ville, måtte man vel nok, for at gøre billedet fuldstændigt, føje, at politik er også at have vanskeligheder. Det er i hvert fald, sagt i al beskedenhed, min erfaring, at vanskelighederne melder sig tæt langs politikerens vej, og jeg tror, at den nuværende statsminister allerede har erhvervet et solidt grundlag for at give mig ret i, at sådan er det. Politik skulle gerne også være en tredje ting, og her ligger belønningen for den gode vilje til at overvinde vanskelighederne: den skulle give resultater. Opnåede mål, gennemførte programpunkter og realiserede ideer skulle være resultatet af den politiske indsats.

Når vi i forgårs lyttede til statsministerens åbningstale, kunne vi uden besvær høre, hvor han havde mødt sine vanskeligheder, og vi kunne høre, at de vanskeligheder, han havde måttet se i øjnene, både var mange og store. Spørgsmålet er, om vi også i talen i samme grad mødte den politiske vilje, viljen til reformer, viljen til handling, det, der sammenlagt skal føre til resultaterne. Selvfølgelig ligger der en politisk vilje bag enhver regering, også den nuværende, men overvurderer den nuværende regering ikke sin egen vilje og handlekraft, eller prøver den måske at få os og befolkningen til at overvurdere den?

Jeg bemærkede mig, at det i begyndelsen af talen hedder, at det folketingsår, vi begyndte i tirsdags, vil indlede en ny reformperiode, og så bliver man jo stærkt interesseret. Tænk, at skulle opleve noget så historisk som en ny reformperiode! Man ser et forår af nye reformer bryde ind over landet, som under VKR-regeringens ledelse helt vil forandre det bestående og måske endda tilfredsstille den utålmodige ungdom, som statsministeren i øvrigt efter min mening var noget negativ over for. Stor bliver til gengæld skuffelsen, når man læser videre i talen, for hvor blev reformerne af? Ja, opremsningen viser, at det er lutter gamle kendinge, som i hvert fald nogle af regeringspartierne længe har haft et særdeles køligt forhold til.

Den første reform, der hales frem, er

jordlovene. Her har venstre og konservative jo, for at sige det mildt, hidtil nærmest været modstandere i hvert fald af sådanne jordlove, som det radikale parti kunne tilslutte sig, men måske er her sket en ændring; enten har venstre og konservative ændret sig, eller de radikale har skiftet mening.

Så nævner man som nummer 2 fuldbyrdelse af kommunalreformen, og her findes viljen visselig hos indenrigsministeren. Til gengæld mangler den hos venstre, der gerne ser hele historien udsat foreløbig et års tid. Den stærke reformvilje hos regeringen halter gevaldigt.

Når vi kommer til den tredje reform, trafikreformen, svinder regeringens reformvilje ind til det minimale. Man har ikke noget standpunkt. Man har ikke noget standpunkt til Store-Bæltsbro, ikke noget til Øresundsbro og ikke noget standpunkt til lufthavn på Saltholm. Ingen beslutsomhed fremgik af statsministerens tale, derimod en forsigtig henvisning til et folketingsudvalg, gerne et stort udvalg, der skal beskæftige sig med tidsfølgen, som det hedder. Og nærmer vi os socialreformen, ja, så får vi at vide, at der skal være en debat. Derefter kommer ungdommens uddannelsesmuligheder, og her bliver der også lovet en debat, endda en grundig debat. Jeg går ud fra, at alle tingets debatter skal være grundige.

Om landbrugets forhold siges der i talen mange gode og rigtige ting, men konklusionen mangler. Og den reform af landbrugsstøtten, som vi alle — også de af os, der har et tungt medansvar for de nuværende ordninger — erkender er nødvendig, hører vi intet om. Den nye forsvarsordning, som der har været talt så stærkt om sommeren igennem, svinder i åbningstalen ind til nogle administrative ændringer.

Jeg skal senere komme nærmere ind på nogle af disse forhold, men jeg er virkelig bange for, at den borgerlige regering skal være forsigtig med at tale om at indlede en reformperiode, når der dels er tale om reformer, der har været arbejdet med i årevis, dels om reformer, som et eller flere af regeringspartierne har et, skal vi sige ukærligt forhold til eller ligefrem er modstandere af, og endelig når det viser sig,